

Αιτήματα της προσφεύγουσας

— Κυρίως:

Να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής C(2010) 4255 τελ., της 29ης Ιουνίου 2010, επιφέρουσα χρηματοοικονομικές διορθώσεις στη συνδρομή του ΕΓΤΠΕ — τμήμα Προσανατολισμού, στο επιχειρησιακό πρόγραμμα CCI 1999.ΡΤ.06.1.ΡΟ.007 (Πορτογαλία — Εθνικό πρόγραμμα, στόχος 1), όσον αφορά το μέτρο «Επενδύσεις στις γεωργικές εκμεταλλεύσεις», η οποία μείωσε κατά 16 411 829,46 ευρώ την παρέμβαση του ΕΓΤΠΕ — τμήμα Προσανατολισμού, που χορηγήθηκε στις δαπάνες που πραγματοποιήθηκαν σύμφωνα με την απόφαση C(2000) 2878 της Επιτροπής, της 30ής Οκτωβρίου 2000, στο πλαίσιο του προγράμματος ενισχύσεως CCI 1999.ΡΤ.06.1.ΡΟ.007 (Πορτογαλία — Εθνικό πρόγραμμα, στόχος 1)· και

— Επικουρικός:

1) να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής C(2010) 4255 τελ., της 29ης Ιουνίου 2010, κατά το μέτρο που θίγει την κοινοτική χρηματοδότηση των δαπανών τις οποίες πραγματοποίησε η Πορτογαλική Δημοκρατία για υποψηφιότητες που ενέκρινε μεταξύ 23 Οκτωβρίου 2003 και Νοεμβρίου 2006, που ανέρχονται σε 194 347 574,29 ευρώ·

2) να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής C(2010) 4255 τελ., της 29ης Ιουνίου 2010, κατά το μέτρο που θίγει την κοινοτική χρηματοδότηση των δαπανών τις οποίες πραγματοποίησε η Πορτογαλική Δημοκρατία για υποψηφιότητες που αφορούν «Επενδύσεις στις γεωργικές εκμεταλλεύσεις» οι οποίες συμμετέχουν στην εγκατάσταση νέων γεωργών, που ανέρχονται σε 4 621 812,06 ευρώ.

— Να καταδικάσει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα προβάλλει τους ακόλουθους λόγους:

- α) παράβαση του άρθρου 250 ΣΛΕΕ και αναρμοδιότητα·
- β) παράβαση του άρθρου 39, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 1260/1999 του Συμβουλίου, της 21ης Ιουνίου 1999 ⁽¹⁾·
- γ) αναδρομική εφαρμογή του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 1257/1999 του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1999 ⁽²⁾·
- δ) παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 445/2002 της Επιτροπής, της 26ης Φεβρουαρίου 2002 ⁽³⁾·
- ε) παράβαση του άρθρου 4 του κανονισμού (ΕΚ) 438/2001 της Επιτροπής, της 2ας Μαρτίου 2001 ⁽⁴⁾·
- ς) παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1257/1999·

ζ) παραβίαση της αρχής της ισότητας·

η) παραβίαση των αρχών της ισότητας και της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και πλάνη περί τις χρηματοοικονομικές συνέπειες τις οποίες θα επέσυρε παράβαση των κοινοτικών κανόνων·

θ) παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 1260/1999 του Συμβουλίου, της 21ης Ιουνίου 1999, περί γενικών διατάξεων για τα διαρθρωτικά Ταμεία (ΕΕ 1999, L 161, σ. 1).

⁽²⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 1257/1999 του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1999, για τη στήριξη της αγροτικής ανάπτυξης από το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ) και για την τροποποίηση και κατάργηση ορισμένων κανονισμών (ΕΕ 1999, L 160, σ. 80).

⁽³⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 445/2002 της Επιτροπής, της 26ης Φεβρουαρίου 2002, περί λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 1257/1999 του Συμβουλίου για τη στήριξη της αγροτικής ανάπτυξης από το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ) (ΕΕ 2002, L 74, σ. 1).

⁽⁴⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 438/2001 της Επιτροπής, της 2ας Μαρτίου 2001, για θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 1260/1999 του Συμβουλίου όσον αφορά τα συστήματα διαχείρισης και ελέγχου των παρεμβάσεων των διαρθρωτικών Ταμείων (ΕΕ 2001, L 63, σ. 21).

Αναίρεση που άσκησε στις 25 Αυγούστου 2010 η Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης στις 15 Ιουνίου 2010 στην υπόθεση F-35/08, Παχτίτης κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-361/10 P)

(2010/C 301/57)

Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: J. Curral και I. Χατζηγιάννης)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Δημήτριος Παχτίτης (Αθήνα, Ελλάδα) υποστηριζόμενος από τον Ευρωπαϊκό Επόπτη Προστασίας Δεδομένων

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την απόφαση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της 15ης Ιουνίου 2010 στην υπόθεση F-35/08, Παχτίτης κατά Επιτροπής·

— να αναπέμψει την υπόθεση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης προς εξέταση των άλλων λόγων ακύρωσης·

— να καταδικάσει τον ανααιρεσιβαλλόμενο στα δικαστικά έξοδα της αναρετικής και της πρωτόδικης διαδικασίας.

Λόγοι αναίρεσης και κύρια επιχειρήματα

Με την υπό κρίση αίτηση αναίρεσης, η ανααιρεσίμου ζητεί την ανάρεση της απόφασης που εξέδωσε το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης στις 15 Ιουνίου 2010 στην υπόθεση F-35/08, Παχίτης κατά Επιτροπής, με την οποία ακύρωσε τις αποφάσεις της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Επιλογής Προσωπικού της 31ης Μαΐου 2007 και της 6ης Δεκεμβρίου 2007, με τις οποίες ο Δ. Παχίτης αποκλείστηκε από τον κατάλογο των 110 υποψηφίων που έλαβαν την καλύτερη βαθμολογία στις δοκιμασίες προκριματικού χαρακτήρα του γενικού διαγωνισμού EPSO/AD/77/06, και καταδίκασε την Επιτροπή να φέρει τα δικαστικά έξοδα του προσφεύγοντος και τα δικά της.

Προς στήριξη της αιτήσεώς της, η Επιτροπή προβάλλει τους ακόλουθους λόγους αναίρεσης:

- παράβαση των άρθρων 1, 5 και 7 του παραρτήματος III του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής ΚΥΚ)
- παράβαση του Κοινοτικού Δικαίου, και ιδιαίτερα του Άρθρου 2 της Απόφασης 2002/620/ΕΚ⁽¹⁾ και του Άρθρου 1 της Απόφασης 2002/621/ΕΚ⁽²⁾, σχετικών με την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Επιλογής Προσωπικού
- παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης των αποφάσεων.

⁽¹⁾ 2002/620/ΕΚ: Απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου, της Επιτροπής, του Δικαστηρίου, του Ελεγκτικού Συνεδρίου, της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής, της Επιτροπής των Περιφερειών και του ευρωπαίου διαμεσολαβητή, της 25ης Ιουλίου 2002, για την ίδρυση της υπηρεσίας επιλογής του προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων — Δήλωση του προεδρείου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ΕΕ L 197, της 26.7.2002, σ. 53 έως 55

⁽²⁾ 2002/621/ΕΚ: Απόφαση των Γενικών Γραμματέων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου, της Επιτροπής, του Γραμματέα του Δικαστηρίου, του Ελεγκτικού Συνεδρίου, της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής, της Επιτροπής των Περιφερειών και του αντιπροσώπου του ευρωπαίου διαμεσολαβητή, της 25ης Ιουλίου 2002, σχετικά με την οργάνωση και τη λειτουργία της υπηρεσίας επιλογής του προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ΕΕ L 197, της 26.7.2002, σ. 56 έως 59

Προσφυγή της 3ης Σεπτεμβρίου 2010 — Μπλουφίν Τούνα Ελλάς Ναυτική Εταιρεία κ.λπ. κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-367/10)

(2010/C 301/58)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγοντες: Μπλουφίν Τούνα Ελλάς Ναυτική Εταιρεία (Αθήνα, Ελλάδα) Chrisderic (St Cyprien, Γαλλία), André Sébastien Fortassier (Grau D'Agde, Γαλλία) (εκπρόσωποι: Β. Ακριτίδης και Ε. Πετρίτσι, δικηγόροι)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα των προσφευγόντων

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

- να ακυρώσει τον κανονισμό (ΕΕ) 498/2010 της Επιτροπής, της 9ης Ιουνίου 2010, περί απαγόρευσης των αλιευτικών δραστηριοτήτων από σκάφη γρι-γρι που φέρουν σημαία Γαλλίας ή Ελλάδας, ή είναι νηολογημένα στη Γαλλία ή στην Ελλάδα και τα οποία αλιεύουν ερυθρό τόνο στον Ατλαντικό Ωκεανό, ανατολικά του γεωγραφικού μήκους 45° Δ και στη Μεσόγειο Θάλασσα⁽¹⁾.
- να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των εξόδων στα οποία υποβλήθηκαν οι προσφεύγοντες στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της προσφυγής τους, οι προσφεύγοντες προβάλλουν τρεις λόγους ακυρώσεως.

Πρώτον, ισχυρίζονται ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός εκδόθηκε κατά παράβαση των αρχών της ίσης μεταχειρίσεως και της απαγορεύσεως των διακρίσεων, κατά το άρθρο 18 ΣΛΕΕ, το οποίο απαγορεύει τις διακρίσεις λόγω ιθαγενείας, και κατά το άρθρο 40, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, το οποίο απαγορεύει τις διακρίσεις μεταξύ παραγωγών ή καταναλωτών στον τομέα της γεωργίας, καθώς και κατά παράβαση της γενικής αρχής του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως διατυπώνεται με το άρθρο 21, παράγραφος 2, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Συναφώς, οι προσφεύγοντες διατείνονται ότι η Επιτροπή εισήγαγε δυσμενή διάκριση για δύο λόγους. Πρώτον, απαγόρευσε τις περαιτέρω αλιευτικές δραστηριότητες της Ελλάδας, της Γαλλίας και της Ισπανίας⁽²⁾ πριν τη λήξη της αλιευτικής περιόδου και μολονότι η Ελλάδα απείχε κατά πολύ από το να εξαντλήσει την ποσόστωσή της, αντιθέτως προς την Ισπανία. Δεύτερον, μολονότι η Επιτροπή γνωστοποίησε και στα τρία κράτη μέλη της ΕΕ την παύση των αλιευτικών δραστηριοτήτων, εξέδωσε προς τούτο δύο διαφορετικούς κανονισμούς, έναν για τη Γαλλία και την Ελλάδα και ένα δεύτερο για την Ισπανία, επιτρέποντας ουσιαστικά στον ισπανικό στόλο να συνεχίσει την αλιευτική δραστηριότητα μέχρι τη λήξη της αλιευτικής περιόδου. Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι, καθόσον γνωρίζουν, δεν υφίστατο αντικειμενικός λόγος που να δικαιολογεί τέτοια διαφορετική μεταχείριση.

Δεύτερον, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή παράβασε τη γενική αρχή της αναλογικότητας, κατά το άρθρο 5, παράγραφος 4, ΣΛΕΕ και το Πρωτόκολλο αριθ. 2 της Συνθήκης, αρχή η οποία κατά πάγια νομολογία αποτελεί υπέρτερης αξίας κανόνα δικαίου που σκοπεί στην προστασία του ατόμου. Κατά τους προσφεύγοντες, η Επιτροπή μπορούσε να λάβει αναλογικότερο μέτρο για να διασφαλίσει τη συμμόρφωση των κρατών μελών της ΕΕ προς το καθεστώς του κανονισμού (ΕΚ) 1224/2009⁽³⁾, απαγορεύοντας την αλιεία του ζωντανού ερυθρού τόνου όταν οι εθνικές ποσοστώσεις θα είχαν χρησιμοποιηθεί ήδη σε ποσοστό που θα προσέγγιζε το 100%. Θα μπορούσε επίσης να απαγορεύσει τη δραστηριότητα αυτή κατά τον ίδιο χρόνο σε όλα τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη της ΕΕ.